

Prédikátor-ének

Moldova
Györgynek

Ím, két lélegzetvételed
között a csend vagyunk, Uram!
Sorsunkká dermed némaságod –
fordítsd ránk kegyelmed, ha van!

A meggyötört arcú vizeknek is kín, ha kiürült egek tükrei csak. Ezt lássuk ezután óvó tekinteted helyett?

Mint félig béna nyelv, sajogva
forunk az éj szájüregében,
még motyogunk, kemény fogakba
ütközve, túl minden reményen.

Tárgyakká hűlnek a szavak
és tömlőcfalakká a tárgyak,
és szétszór közönyöd alatt
bennünket s elfelejt e század.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →